

Sygn. akt II Ca 726/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) 1 (...) w W.

przeciwko D. J.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 4 września 2014 roku, sygn. akt I C 587/14 upr

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 726/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 września 2014r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zasądził od pozwanej D. J. ma rzecz strony powodowej (...) (...) w W. kwotę 1.356,51 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt sześć złotych i 51/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 227,00 (dwieście dwadzieścia siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstaw powyższego rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 19 lutego 2010 roku (...) spółka z o.o. zawarła z D. J. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla klientów korporacyjnych. Plan taryfowy zgodnie z formularzem zakupu usługi paragraf 9 umowy skierowany był dla Firm 125, a okres trwania umowy to 24 miesiące. Pozwana zgodnie z treścią umowy otrzymała po promocyjnej cenie aparat S. (...). Na umowie umieszczona została pieczęć z danymi pozwanej w tym nr NIP, REGON adresem oraz numerami telefonu, albowiem prowadziła ona działalność Usługi (...) oraz parafka.

W dniu 6 marca 2011 roku (...) Sp. z o.o. wystawił notę obciążającą na kwotę 55,23 zł, w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej umowy z terminem płatności do 27 marca 2011 roku. Następnie wystawił fakturę VAT nr (...) z terminem płatności do 20 maja 2011 roku na kwotę 191,72 zł za okres korzystania z usług wierzyciela od 6 kwietnia 2011 roku do 5 maja 2011 roku. W dniu 6 czerwca 2011 roku wystawiona została kolejna faktura VAT nr (...) na nazwisko

pozwanej za okres od 6 maja 2011 roku do 5 czerwca 2011 roku na kwotę 133,55 zł z terminem płatności 20 czerwca 2011 roku. Jednocześnie tego samego dnia wystawił notę obciążającą na kwotę 5,14 złotych.

W dniu 6 lipca 2011 roku (...) Sp. z o.o. wystawił fakturę VAT nr (...) z okres rozliczeniowy od 6 czerwca 2011 roku do 5 lipca 2011 roku na kwotę 121,50 zł z terminem płatności do 20 lipca 2011 roku. W dniu 10 września natomiast wystawił notę obciążającą na (...) na kwotę 736,40 zł z terminem płatności do 1 października 2011 roku w związku z niedotrzymaniem przez pozwaną warunków umowy.

W dniu 10 października 2011 r. została zawarta pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) (...)z siedzibą w W. umowa przelewu wierzytelności, nazwana umową ramową. Przedmiotem tej umowy było ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpi przeniesienie przez (...) Centertel (cedenta) na rzecz I. (cesjonariusza) wierzytelności pieniężnych względem byłych abonentów cedenta, z którymi umowy o świadczenie usług telefonicznych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikających z niezapłaconych należności głównych i odsetek. Strony w tej umowie ustaliły, że cedent będzie przedstawiał cesjonariuszowi cykliczne pakiety wierzytelności, a w przypadku zaakceptowania ich przez cesjonariusza cedent podpisze z cesjonariuszem porozumienie o dokonaniu cesji wierzytelności objętych danym wykazem wierzytelności wg wzoru stanowiącego załącznik nr 3 do umowy. Cedent zobowiązał się do przekazania cesjonariuszowi wykazu wierzytelności będących przedmiotem licytacji zawierający między innymi: imię i nazwisko oraz adres dłużnika i numer jego konta abonenckiego, daty wystawienia i płatności i numery porządkowe nieuregulowanych faktur i not obciążeniowych.

W dniu 1 października 2010 r. reprezentujący (...) prezes zarządu M. G. (1) i członek zarządu (...) G. udzielili spółce formie (...) Sp. z o.o. w W. pełnomocnictwa do dokonywania w imieniu i na rzecz (...) Centertel wszelkich czynności związanych z obsługą klientów (...) Centertel wynikających z realizacji umów o świadczenie usług. Pełnomocnictwo upoważniało w szczególności do dokonywania czynności związanych z zawieraniem, aneksowaniem i rozwiązywaniem umów cesji wierzytelności przysługujących (...) Centertel z tytułu świadczonych usług, a pełnomocnictwo upoważniało do ustanawiania dalszych pełnomocników.

Umowę przelewu wierzytelności z dnia 10 października 2011 r. w imieniu (...) podpisali prezes zarządu J. K. i członek zarządu T. D., zaś w imieniu cesjonariusza działali M. G. (2) i D. M. - pierwsza jako członek zarządu, druga jako pełnomocnik.

W dniu 18 marca 2011 r. działające w imieniu strony powodowej -członek zarządu M. G. (2) i prokurent I. Ż. udzieliły pełnomocnictwa D. M. do składania oświadczeń w imieniu I. łącznie z prokurentem, członkiem zarządu lub pełnomocnikiem w kontaktach z klientami, kontrahentami oraz organami administracji rządowej i samorządowej.

W dniu 19 grudnia 2011 r. zostało zawarte pomiędzy (...)(...) jako cedentem a I. jako cesjonariuszem porozumienie o dokonaniu cesji wierzytelności objętych wykazem wierzytelności nr (...). Cedent przelał na rzecz cesjonariusza wierzytelność objętą powyższym wykazem wierzytelności, a cesjonariusz zobowiązał się do zapłacenia za to ceny w terminie 7 dni od dnia podpisania porozumienia. Porozumienie zostało podpisane przez T. D. i J. K. oraz przez M. G. (2) i D. M..

W załączniku do protokołu przekazania wierzytelności objętych porozumieniem z dnia 19 grudnia 2011 r. została wymieniona wierzytelność D. w wysokości 1 285,79 zł.

Pismem z dnia 27.12.2011 r. strona powodowa zawiadomiła pozwaną o nabyciu wobec niej wierzytelności od (...) (...)

Pismem z tej samej daty (...) zawiadomił pozwaną o cesji wierzytelności.

W związku z wystawieniem nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 lipca 2012 roku przez Sąd Rejonowe Lublin - Zachód w Lublinie, który następnie został zaopatrzony w klauzule wykonalności w dniu 7 listopada 2012 roku wszczęte zostało przez Komornika przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Woli w Warszawie R. W. postępowanie egzekucyjne w sprawie (...)

Pozwana pismem skierowanym do I. z dnia 18 grudnia 2013 roku wniosła o zawarcie ugody i wycofanie sprawy z egzekucji komorniczej, wskazując, iż zobowiązuje się do spłaty ratalnej przedmiotowej wierzytelności po 150 złotych miesięcznie począwszy od grudnia 2013 roku. Powołała się jednocześnie na zasady współżycia społecznego, na dobro swej rodziny oraz własne zdrowie.

Mając takie ustalenia Sąd zważył, iż powództwo zasługuje w całości na uwzględnienie.

Strona powodowa wywodziła dochodzone tym procesem roszczenie z przepisów o przelewie wierzytelności (art. 509 i 510 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem obrotu jest wierzytelność. Do majątku wierzyciela należy wierzytelność. Zapewnia ona wierzycielowi określoną pozycję, czemu daje wyraz art. 509 § 1 k.c. Obowiązujące przepisy zawierają domniemanie rozporządzalności prawem podmiotowym i tylko w sytuacjach wskazanych przez ustawę można przyjąć istnienie ograniczania rozporządzalności. Jeżeli zbywca jest podmiotem wielu wierzytelności, nie ma przeszkód, by przeniósł je wszystkie na nabywcę jedną umową. Skutkiem takiej umowy będzie przeniesienie na nabywcę wskazanych w umowie wierzytelności w takim stanie, w jakim one były i przysługiwały zbywcy w chwili dojścia do skutku przelewu. Nabywca wierzytelności wchodzi bowiem w miejsce zbywcy, ze wszystkimi tego konsekwencjami, a zgodnie z art. 516 k.c. zbywca ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje, w każdym przypadku przelewu o obowiązkach zbywcy wierzytelności względem nabywcy rozstrzyga treść stosunku zobowiązaniowego leżącego u podstaw przelewu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., sygn. akt II CK 225/05). Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem - stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa zgłosiła szereg zarzutów, z których najdalej idącym był zarzut dotyczący pierwotnego stosunku będącego przedmiotem przelewu, to jest nie zawarcie przez nią umowy z poprzednikiem prawnym strony powodowej (...) Sp. z o.o.

Jak wynika jednak ze zgromadzonego materiału dowodowego umowa o wskazanej w stanie faktycznym treści została zawarta przez D. J.. Fakt zawarcia umowy potwierdziła sama pozwana w swoim piśmie z 18 grudnia 2013 roku - w piśmie tym nie podważyła faktu zawarcia umowy i wniosła o zawarcie ugody oraz wycofanie sprawy z egzekucji komorniczej, wskazując, iż zobowiązuje się do spłaty wierzytelności po 150 złotych miesięcznie począwszy od grudnia 2013 roku. W tej sytuacji twierdzenia pozwanej co do tego.

że w ogóle nie zawierała z poprzednikiem prawnym strony powodowej umowy o świadczenie usług telefonicznych jest całkowicie gołosłowny.

Także całkowicie chybiony jest zarzut pozwanej, że strona powodowa nie wykazała, że nabyła wierzytelność wobec pozwanej od poprzedniego wierzyciela. Pozwana zaprzeczała zarówno temu, że przedmiotem przelewu była wierzytelność wobec jej osoby, a nadto kwestionowała że w imieniu cententa i cesjonariusza występowały przy zawarciu umowy przelewu wierzytelności osoby uprawnione do ich reprezentacji.

Strona powodowa wykazywała swą legitymację czynną między innymi poprzez powołanie się na wyciąg z ksiąg z funduszu sekurytyzacyjnego.

Stosownie do art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego podpisane przez osoby upoważnione do składania

oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym mają moc prawną dokumentów urzędowych.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (Dz.U. Nr 152, poz. 900) sygnatura: P 1/10 art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Przepis ten utracił częściowo moc z dniem 25 lipca 2011 r.

Oznacza to w rozpoznawanej sprawie skierowanej przeciwko konsumentowi (art. 22¹ k.c.), że sam fakt wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu nie przesądza, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Dlatego też nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych prowadzące do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy zostało uznane przez Trybunał Konstytucyjny w powołanym wyżej wyroku z dnia 11.07.2011 r. za sprzeczne z Konstytucją.

Skoro zatem wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu w procesie przeciwko konsumentowi nie jest wystarczający do wykazania istnienia wierzytelności, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 7.10.2009 r., III CZP 65/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 51).

Dlatego też aktualna jest kwestia oceny, czy strona powodowa wykazała swe uprawnienie do występowania przeciwko pozwanej innymi dowodowymi, w tym umową przelewu wierzytelności.

Umowa ta była podważana przez pozwaną między innymi w zakresie tego, czy osoby ją zawierające były uprawnione do reprezentacji cedenta i cesjonariusza.

Jeśli chodzi o kwestię reprezentacji cedenta, w świetle złożonego przez stronę powodową pełnomocnictwa z dnia 1 października 2010 r. nie budzi żadnej wątpliwości, że osoby uprawnione do reprezentowania(...) (tj. jej prezes zarządu M. G. (1) i członek zarządu (...) G.) udzielili firmie (...) Sp. z o.o. pełnomocnictwa do dokonywania w imieniu i na rzecz (...) (...) wszelkich czynności związanych z obsługą klientów (...) (...) wynikających z realizacji umów o świadczenie usług, w tym do dokonywania czynności związanych z zawieraniem umów cesji wierzytelności przysługujących (...) (...) z tytułu świadczonych usług, a pełnomocnictwo upoważniało do ustanawiania dalszych pełnomocników. Zatem umowa przelewu wierzytelności po stronie cedenta została zawarta przez osoby uprawnione do jego reprezentacji. Również osoby działające w imieniu I. jako cesjonariusza, to jest M. G. (2) i D. M. były uprawnione do jego reprezentowania.

Wprawdzie strona powodowa nie udowodniła, że osoba, która podpisała załącznik do umowy przelewu określający nabyte przez cesjonariusza wierzytelności tj. P. S. był uprawniony do działania w imieniu O. (...) (wbrew bowiem treści pisma pełnomocnika powoda z dnia 31 lipca 2014 r. nie zostało załączone pełnomocnictwo dla P. S.) jednakże fakt, że przedmiotem przelewu była wierzytelność przysługująca (...) (...) w świetle pozostałych dokumentów złożonych przez stronę powodowa nie budzi żadnych wątpliwości.

Chodzi tu mianowicie o faktury i noty obciążeniowe wystawione przez poprzedniego wierzyciela. Fakt pozostawiania powyższych dokumentów w posiadaniu strony powodowej potwierdza fakt dokonania przelewu wierzytelności. Powyższe potwierdza również zawiadomienie pozwanej przez poprzedniego wierzyciela o dokonanej cesji wierzytelności.

Nie ma także żadnego znaczenia dla wykazania skuteczności nabycia wierzytelności wobec pozwanej fakt, że część treści umowy ramowej przelewu wierzytelności została zakryta. Jak wynika z adnotacji na kserokopii umowy strona powodowa celowo ukryła „dane wrażliwe”, w tym stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa. Zakrycie części postanowień umownych, w tym głównie dotyczących kwestii finansowych związanych z przelewem wierzytelności nie ma wpływu na sytuację prawną pozwanej. To samo dotyczy zagadnienia wykazania faktu spełnienia warunku zawieszającego umowy przelewu, tj. zapłaty przez stronę powodową jako cesjonariusza ceny za nabywane wierzytelności. Jak już wcześniej wskazano nabycie wierzytelności wobec pozwanej potwierdza posiadanie przez stronę powodową dokumentów potwierdzających wysokość zobowiązania pozwanej oraz zawiadomienie pozwanej przez poprzedniego wierzyciela o dokonanej cesji wierzytelności.

Dlatego też jako zbędny został oddalony wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości (art. 227 k.p.c.).

Również nieskuteczny jest zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 k.c. - z wyłączeniem sytuacji szczególnych - wszelkie roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 ust. 2 k.c.).

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

Termin przedawnienia roszczeń związanych z umowami o świadczenie usług telekomunikacyjnych budził kontrowersje. Brak było jednoznacznej odpowiedzi, że zastosowanie do tych umów mają ogólne przepisy o przedawnieniu. Przyjęcie poglądu, iż do roszczeń z umów z operatorami telekomunikacyjnymi stosuje się przepisy o zleceniu skróciłoby termin przedawnienia do 2 lat.

Zgodnie bowiem z art. 750 k.c. do umów o świadczeniu usług, które nie zostały uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Oznacza to, iż zastosowanie do takich umów ma także art. 751 k.c., który dla roszczeń przedsiębiorców o zapłatę wynagrodzenie ustanawia 2-letni termin przedawnienia.

Ostatecznie wszelkie kontrowersje przesądził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia z dnia 7 maja 2009 r. (sygn. akt III CZP 20/09, OSNC z 2010 r., nr 1, poz. 12). Stwierdził, że termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16.VII.2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2004 r., Nr 171, poz. 1800, ze zm.), określa art. 118 k.c. oraz że umowa z operatorem telekomunikacyjnym jest umową o świadczenie usług, ale nie mają do niej zastosowania przepisy dotyczące umowy zlecenia. Dwuletni termin przedawnienia, wynikający z przepisów zlecenia, nie może więc dotyczyć umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która została w najważniejszych kwestiach uregulowana w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (por. uchwała z dnia 7 maja 2009 r.)

W myśl art. 120 k.c. przedawnienie rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym stało się ono wymagalne.

Zważywszy że datę wytoczenia powództwa - 30 maja 2012 r. oraz datę wymagalności kwot dochodzonych pozwem stwierdzić należy, że 3 -letni okres przedawnienia nie nastąpił.

Istnienie, wymagalność i wysokość roszczenia poprzedniego wierzyciela została wykazana umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, fakturami i notami obciążeniowymi.

Pozwana kwestionowała, aby otrzymywała faktury i noty obciążeniowe. Jeśli uwzględni się, że pozwaną łączyła ze stroną powodową umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz że pozwana wносиła o rozłożenie należności na raty, obecne jej twierdzenia zmierzające do kwestionowania istnienia i wysokości zobowiązania wobec strony powodowej będącej następcą prawnym poprzedniego wierzyciela są tylko nieudolną próbą obrony. Okoliczności

złożenia tego oświadczenia, na jakie pozwana powołuje się w swym piśmie z dnia 14 sierpnia 2014 r. (k. 105 odwrot) nie zostały przez nią udowodnione.

Konsekwencją wykazania przez stronę powodową legitymacji czynnej do występowania z roszczeniami przeciwko pozwanej oraz istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia wynikającego ze stosunku prawnego łączącego pierwotnego wierzyciela z pozwaną było uwzględnienie powództwa w całości.

Podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach stanowił przepis art. 481 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepis art. 98 § 1 k.p.c. Ponieważ pozwana przegrała proces jest zobowiązana do zwrotu poniesionych przez stronę powodową kosztów procesów. Koszty te wyniosły 227 zł i składa się na nie kwota 30 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty za pełnomocnictwo oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł ustalone w oparciu o przepisy § 2 ustęp 1 w związku z § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j Dz. U. 2013 r., poz. 490 ze zm.).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła pozwana za pośrednictwem swojego pełnomocnika zaskarżając wyrok w całości .

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenia przepisu prawa materialnego - art. 89 KC - poprzez jego niezastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd I instancji oceny jakoby został spełniony, określony w umowie przelewu wierzytelności, warunek zawieszający, uzależniający skuteczność tejże umowy od zapłaty przez powoda ceny nabycia wierzytelności. Powód, wbrew ocenie sądu nie wykazał w toku postępowania -pomimo zarzutów pozwanego - by spełnił warunek zawieszający określony w umowie. Należy przy tym zauważyć, że powód nie tylko nie wykazał spełnienia warunku zawieszającego ale wręcz skutecznie uniemożliwił jego ocenę poprzez celowe zamazanie w umowie ceny nabycia wierzytelności.
2. naruszenia przepisu prawa materialnego - 509 KC - poprzez jego niezastosowanie polegające na uznaniu, iż (...) Sp. z o.o. zbyła wierzytelność przysługującą jej wobec pozwanej, podczas gdy ten fakt nie został w żaden sposób wykazany przez powoda, a Sąd I instancji jako dowód na skuteczny przelew wierzytelności przyjął tylko fakt, iż powód dysponował danymi osobowymi pozwanej, fakturami i notami odsetkowymi,
3. naruszenie przepisu postępowania - art. 199 KPC- poprzez uwzględnienie roszczeń powoda, w sytuacji braku po jego stronie legitymacji czynnej do występowania w procesie z uwagi na fakt, iż nie doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności z pierwotnego wierzyciela,
4. naruszenie przepisu postępowania - art. 233 KPC- poprzez przyjęcie, iż pomimo nieudowodnienia (brak pełnomocnictwa), że osoba, która podpisała załącznik do umowy przelewu wierzytelności określający nabyte przez cesjonariusza wierzytelności tj. P. S. była uprawniona do działania w imieniu O. (...) uznanie że przedmiotem przelewu była wierzytelność przysługująca (...) Sp. z o.o.,
5. naruszenie przepisu postępowania- art. 233 KPC- poprzez przyjęcie, iż nie ma żadnego znaczenia dla wskazania skuteczności nabycia wierzytelności wobec pozwanej fakt, iż część treści umowy ramowej przelewu wierzytelności została zakryta, podczas gdy zakryte informacje mogą przesądzać o skuteczności przelewu wierzytelności oraz stanowić inne istotne informacje w sprawie oraz poprzez przyjęcie, iż kwestie finansowe związane z przelewem wierzytelności nie mają wpływu na sytuację prawną pozwanej, natomiast z samej umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności wynika, iż jest to warunek skuteczności cesji,
6. naruszenia przepisu postępowania - art. 129§ 1 KPC- poprzez jego niezastosowanie polegające na niezobowiązaniu przez Sąd I instancji powoda do przedłożenia oryginałów dokumentów, o złożenie których pozwana wnioskuje w prawidłowo złożonej odpowiedzi na pozew (bądź ich poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisów) ograniczając

się do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o częściowo zamazane kserokopie, które ze względu na ich niezgodność z oryginałem nie mogły być uznane za odpisy wzmiankowanych dokumentów,

7. naruszenia przepisu postępowania - art. 129§ 2 KPC - poprzez jego niezastosowanie polegające na uznaniu, iż powód przedłożył do akt sprawy poświadczone za zgodność z oryginałem odpisy dokumentów na które się powołuje i o których przedłożenie w oryginale wnioskował powód, podczas gdy powód nie przedłożył odpisów rzeczonych dokumentów, gdyż odpis dokumentu - z samego znaczenia językowego słowa odpis - winien być identyczny z oryginałem i tylko po spełnieniu tego warunku może funkcjonować w postępowaniu cywilnym jako pełnoprawny dowód z dokumentu,

8. naruszenia przepisu postępowania - art. 128§1 KPC - poprzez jego niezastosowanie polegające na nadaniu biegu sprawie pomimo faktu, iż pozew był dotknięty brakami formalnymi w postaci niedołączenia przez powoda do akt sprawy i dla pozwanej odpisów załączników mających stanowić dowody w sprawie, podczas gdy taki wymóg został ustanowiony w naruszonym przepisie, a zamazane kserokopie załączników od pozwu nie mogą zostać uznane za odpisy tych załączników, gdyż nie są zgodne z oryginalnymi dokumentami stanowiącymi załączniki do pozwu oraz brak pełnomocnictwa,

9. naruszenia przepisu prawa materialnego - art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych - poprzez przyjęcie, iż powód przedłożył do akt sprawy poświadczone za zgodność z oryginałem odpisy dokumentów mających stanowić dowody w sprawie podczas gdy z przepisu tego jednoznacznie wynika, iż niepełna treść dokumentu może zostać poświadczona za zgodność z oryginałem wyłącznie jeśli sam oryginał zawiera treść nieczytelną, także wskutek zamazania, natomiast w żadnym innym przypadku, także w razie usunięcia części treści przez pełnomocnika strony dokument nie będzie spełniał ustawowych wymogów odpisu, a więc przyjęcie należało, iż powód w istocie nie przedłożył do akt sprawy odpisów dokumentów na które się powołuje,

10. błędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie- polegającej na przyjęciu, iż doszło do skutecznego przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o. a powodem, mimo tego, iż powód nie przedłożył na żądanie pozwanej oryginałów dokumentów potwierdzających przelew wierzytelności ani poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisów tych dokumentów, a więc nie wykazał w żaden sposób, by doszło do skutecznego przelewu wierzytelności, a ponadto z przedłożonej przez powoda, zamazanej kserokopii umowy przelewu wierzytelności wynika, iż umowa ta miała dojść do skutku po zapłacie przez powoda na rachunek bankowy cedenta ceny nabycia wierzytelności, czego powód nie wykazał oraz uniemożliwił ocenę czy warunek ten się ziścił poprzez zamazanie w przedłożonej do akt sprawy kserokopii umowy przelewu wierzytelności postanowień dotyczących ceny nabycia wierzytelności w związku z czym przyjęcie należało, iż powód nie wykazał, by nabył od (...) Sp. z o.o. wierzytelność przysługującą cedentowi wobec pozwanej, a tym samym był podmiotem czynnie legitymowanym do dochodzenia wobec pozwanej rzeczony wierzytelności, która to błędna ocena materiału dowodowego w sprawie stanowi naruszenie art. 233 KPC, bowiem Sąd I instancji poczynił ustalenia sprzeczne z zasadami logicznego myślenia, gdyż z dokumentów przedłożonych do akt sprawy nie wynika, by powód był legitymowany czynnie do występowania z powództwem w niniejszej sprawie,

11. błędnej oceny stanu faktycznego sprawy- polegającej na przyjęciu, by powodowi przysługiwała legitymacja procesowa czynna do występowania w charakterze powoda w niniejszej sprawie, podczas gdy wierzyicielem pozwanej - jak wynika z przedłożonej przez powoda umowy - jest (...) Sp. z o.o., a powód nie wykazał by skutecznie nabył od (...)(...)wierzytelności przysługujące tej spółce względem pozwanej,

12. naruszenia przepisu prawa materialnego - art. 117§2 Kodeksu Cywilnego - polegające na zasądzeniu od pozwanej na rzecz powoda należności, mimo iż ewentualne roszczenia (...) Sp. z o.o. względem pozwanej uległo już przedawnieniu i pozwana w odpowiedzi na pozew, z ostrożności procesowej, podniosła zarzut przedawnienia, mimo, iż powód nie wykazał by skutecznie nabył od (...) Sp. z o.o. wierzytelności względem pozwanej, a więc należało oddalić pozew ze względu na przedawnienie roszczenia ewentualnie przysługującego (...) Sp. z o.o. względem pozwanej,

13. naruszenia przepisu prawa materialnego - art. 510 Kodeksu Cywilnego - poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, iż mimo, zamieszczenia w umowie przelewu wierzytelności zastrzeżenia, iż skutek rozporządzający umowy przelewu

wierzytelności nastąpi z chwilą zapłaty przez powoda ceny nabycia, a więc w sytuacji w której przyjąć należało, iż jest to umowa o charakterze wyłącznie zobowiązującym to umowa czysto zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności wywołała od razu skutek rozporządzający, mimo, iż strony wyraźnie umówiły się, iż skutek rozporządzający umowy przelewu wierzytelności nastąpi dopiero z chwilą zapłaty przez powoda ceny nabycia wierzytelności, a więc przyjąć należało, iż przejście wierzytelności nastąpi dopiero z chwilą zawarcia odrębnej umowy o rozporządzającym charakterze.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżąca za pośrednictwem swojego pełnomocnika wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa;
2. względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;
3. a nadto o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów niniejszego postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych;

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Z uwagi na mnogość zarzutów apelacyjnych zgłoszonych w środku zaskarżenia należy w pierwszej kolejności skupić się na rozważeniu zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego albowiem zarzuty naruszenia prawa materialnego można odnieść dopiero do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Najdalej idącym zarzutem, który w przypadku jego zasadności skutkowałoby nieważnością postępowania jest zarzut naruszenia przez Sąd art. 199 k.p.c. poprzez uwzględnienie roszczenia powoda pomimo braku po jego stronie legitymacji czynnej. Zarzut ten jest w sposób oczywisty bezzasadny albowiem brak legitymacji procesowej jest materialnoprawną przesłanką zasadności powództwa i może prowadzić do jego oddalenia ale nie do odrzucenia pozwu. Skarżący zdaje się nie dostrzegać tej różnicy i formułuje zarzut zupełnie nie przystający do sprawy.

Nie można podzielić także zarzutów naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 128 k.p.c. i art. 129 § 1 i 2 k.p.c. Nie sposób bowiem podzielić zastrzeżeń skarżącego jakoby zamazane fragmenty umowy cesji wpływały na jej ważność. Zamazane fragmenty dla ustaleń faktycznych w kontekście zasadności powództwa nie mają najmniejszego znaczenia. Dla ewentualnej ważności umowy przelewu nie jest wymagane ujawnienie tych zapisów dłużnikowi. W tym miejscu należy przywołać § 2 ust. 11 umowy ramowej, który stanowi, iż po zapłacie ceny cedent przekazuje przygotowane na płycie CD wykaz wierzytelności z podaniem określonych tam danych. Skoro zatem powód dysponuje tymi wszystkimi dokumentami to zapłacił uzgodnioną cenę gdyż w przeciwnym wypadku zgodnie z umową nie otrzymałby dokumentów dzięki którym mógł zidentyfikować tak dłużniczkę jak i jej wierzytelność. Posługując się w tym zakresie domniemaniem faktycznym o którym mowa w art. 231 k.p.c. stwierdzić należy, iż fakt skutecznego dokonania przelewu wierzytelności i zapłacenia uzgodnionej ceny może zostać ustalony także na podstawie innych faktów, które wspomniano wyżej. Jeśli do tego się doda fakt, iż na karcie 28 akt znajduje się kopia pełnomocnictwa dla P. S. podpisana przez U. G. uprawnioną do reprezentowania firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. to nie sposób stwierdzić, iż dokonując ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy naruszył art. 233 k.p.c.. W tych okolicznościach dla oceny zasadności powództwa nie było zatem potrzeby załączania oryginalnych dokumentów.

Przechodząc do zarzutu naruszenia prawa materialnego to jest art. 509 k.c. i art. 510k.c. w związku z art. 89 k.c. to stwierdzić należy, iż zgodnie z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej albo, że strony inaczej postanowiły. Z treści powyższego przepisu wynika zasada podwójnego skutku umowy przelewu wierzytelności. Zasadniczo umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności prowadzi także również do rozporządzenia wierzytelnością bez konieczności zawierania drugiej umowy rozporządzającej. Zasada ta może być uchylona na mocy przepisu szczególnego albo też wolą stron. Analiza treści umowy ramowej nie wskazuje

aby strony wyłączyły podwójny skutek umowy dotyczący przelewu wierzytelności. Żaden zapis umowy ramowej o tym nie stanowi.

Natomiast należy spojrzeć na przedmiotowy stan faktyczny przez pryzmat instytucji warunku określonej w art. 89 k.c.. W myśl tego przepisu z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z czynności prawnej powstanie lub ustanie skutków czynności prawnej można uzależnić od zdarzenia przyszłego i niepewnego. W orzecznictwie ukształtował się pogląd, iż spełnienie świadczenia może być warunkiem w rozumieniu art. 89 k.c. (por. wyrok SN z 17 marca 2011r. IV CSK 358/10). Skoro tak to czynność prawna umowy przelewu wierzytelności wywiera konsekwencje normatywne już w momencie jej dokonania. W przypadku warunku zawieszającego konsekwencje te polegają przede wszystkim na związaniu stron powstałym w ten sposób stosunkiem prawnym co wyklucza dowolność ich postępowania. Natomiast skutek rozporządzający lub zobowiązujący czynności dokonanej pod warunkiem zawieszającym następuje dopiero w razie zaistnienia zdarzenia przyszłego i niepewnego. Skutek taki nastąpił z chwilą zapłaty co zostało ustalone na podstawie domniemania faktycznego.

Nie można się zatem zgodzić z twierdzeniem skarżącego, iż w przedmiotowym stanie faktycznym niezbędne było zawarcie drugiej umowy przelewu wierzytelności ze skutkiem rozporządzającym. Nie wynika to bowiem ani z umowy ani też z przepisu prawa.

Skoro zatem fakt zapłacenia ceny został ustalony na podstawie domniemania faktycznego to bezskuteczne są twierdzenia skarżącego kwestionujące skuteczność zawartej umowy przelewu. Umowa przelewu jest bowiem ważna i wywiera skutki prawne.

W świetle powyższego bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 117§ 2 k.c. Zarzut ten opiera się bowiem na błędnym założeniu, iż nie doszło do skutecznego nabycia wierzytelności przez powoda. Podzielić należy w pełni rozważania Sądu Rejonowego w kwestii terminu przedawnienia dochodzonego przez stronę powodową roszczenia. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż roszczenie w chwili wytaczania powództwa przez powoda nie było przedawnione, a na skutek wytoczenia powództwa nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia.

Na marginesie dodatkowo należy zauważyć, iż pozwana w zasadzie przyznała okoliczność zalegania z zapłatą powodowi kwoty dochodzonej pozwem albowiem w piśmie z dnia 18 grudnia 2013r. kierowanym do powoda wniosła o zawarcie ugody z wierzycielem poprzez ratalną spłatę zobowiązania.

Sąd Okręgowy nie podzielił także stanowiska skarżącego zarzucającego naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy z 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2014r. poz. 637). Pełnomocnik powoda poświadczył treść m.in. umowy ramowej za zgodność z oryginałem. Istotnie gdyby oryginał zawierał jakieś poprawki czy też dopiski to radca prawny winien stwierdzić to w oświadczeniu. Tymczasem w niniejszej sprawie nic takiego nie miało miejsca natomiast pewne fragmenty umowy zostały celowo zamazane jako stanowiące tajemnicę handlową. Zamazane fragmenty zostały opatrzone odpowiednią adnotacją co wskazuje, iż za wyjątkiem tych fragmentów pozostała część dokumentu odpowiada oryginałowi.

Reasumując apelacja pozwanej nie zawiera uzasadnionych podstaw i jako taka musi zostać oddalona, a to na podstawie art. 385 k.p.c.